

MAFIA I DEMOCRÀCIA NEOLIBERAL

Alizia Stürtze

www.boltxe.info

Desembre 2005

Ens treuen així, de sobte, un reportatge parlant dels elevats índexs de corrupció a les altes esferes de l'administració mundial. Com és habitual en tots aquests informes vehiculitzats pels grans mitjans (com aquest de la tortura sistemàtica negada per Bush i per Rice), amaguen sense donar, és a dir, trivialitzen i mostren com quelcom purament esporàdic, excepcional i, per tant, fàcilment eliminable, el que en realitat és inherent a aquestes "democràcies?" de mercat actuals que ens venen com el millor dels móns possibles: la corrupció i el comportament mafiós de les seves institucions (les màfies sols poden perdurar mitjançant cohabitació i/o simbiosis amb el poder públic) i el fet de que el gran crim organitzat ja s'ha convertit en una potència militar, econòmica i moral en l'escena internacional, amb gran autonomia i inclús amb capacitat de decisió geoestratègica.

Sabem, sens dubte, que aquest bressol de la democràcia que diuen ser els Estats Units porten decennis (almenys des de Roosevelt, Truman i Kennedy) sent, a la pràctica (que és el que compta), un sistema corrupte/mafiós dirigit per les grans multinacionals i per la Cosa Nostra; el que implica que el diner del crim (droga, prostitució, armes, falsificacions, immigració clandestina...) és reinvertit tant en l'economia informal com en els circuits legals i institucionals.

Però, podem igualment afirmar, com fa Jean-François Giraud en el seu "Le monde des mafias", que la gran majoria de les democràcies s'estan convertint en sistemes criminalitzats o mafiosos, agotats rere el fum espès de la "guerra contra el terrorisme"? És errònia aquesta representació ideològica del món imposada pels mitjans, que situa l'anomenat crim organitzat en el terreny de lo marginal i lo asocial, i que no podem comprendre la nostra història contemporània (el que ens està passant) mentre no situem a les màfies en el cor mateix del nostre "democràtic" sistema?

Com sembla, no es tracta de casos esporàdics ni excepcionals ni, sens dubte, trivials. No sols és que la Tate Gallery de Londres hagi pagat recentment 5 milions d'euros a mafiosos balcànics per a recuperar obres robades, o que la Forza Italia de Berlusconi (com la Democràcia Cristiana d'Andreotti) desprengui un olor tan fort a Cosa Nostra. Són innumerables els exemples que demostren que ignorar el paràmetre mafiós pot tenir conseqüències greus per a aquest "món segur" pel que tantes barbaritats cometen Bush, Blair i els seus acòlits.

Aquí tenim el fet comprovat de que, rere la "caiguda" del mur de Berlin, les màfies italianes invertiren enormes quantitats en Europa oriental; o aquestes dades que demostren que les Tríades de Hong Kong, rere la reunificació, iniciaren fortes "inversions" en la Xina continental, blanquejant així el seu diner a canvi de recolzar la transició política i econòmica pacífica de la illa i de col·laborar en el desenvolupament del gegant asiàtic. Ara que ens informen per

activa i per passiva de al detenció d'un "genocida" croata, tampoc convé oblidar que el buit polític deixat pels serbis expulsats de Kosovo per la OTAN l'omplí la UCK que, tot i que s'autoproclamés exèrcit d'alliberament nacional, no era sinó una disfressa de al màfia albanesa que, amb l'acceptació internacional, ha convertit la zona en una "petita Colòmbia" balcànica, des de la que es desplacen incessants fluxos d'estupefaents, armes i prostitutes. Un altre exemple sagnant i paradigmàtic d'aquesta relació entre democràcies de mercat i màfies seria l'objectiu principal del cop d'Estat contra Aristide al 2001: la militarització ianqui de la illa, de cara no sols a pressionar a Cuba i Venezuela, sinó també a protegir el comerç multimilionari de drogues que passa per Haití cap a Estats Units, i proporciona milers de milions de dòlars al gran crim organitzat i a les institucions financeres que li blanquegen aquest diner negre. Els números canten: és evident que gran part de l'edifici econòmic i bancari mundial es debilitaria i inclús cauria si aquests centenars de milers de milions d'euros a que ascendeixen els beneficis anuals del crim es retiessin brusquement dels circuits "legals", i deixessin d'invertir en borsa, en construcció, en obres públiques, en indústria de l'espectacle i del turisme, i inclús en clíniques privades, asils per a ancians o tractament d'escombraries i residus. En conseqüència, aquestes redades puntuals contra membres de les màfies o les protomàfies (els càrtels llatinoamericans, les "bravta" russes...) no són sinó una pantalla rere la que s'oculta la creixent penetració mafiosa en els negocis i en l'alta política, afavorida pel neoliberalisme salvatge, la mundialització de l'economia i la desregulació dels mercats i del treball.

Nou són les màfies existents: quatre italianes, una albanesa, una turca, una xinesa, una japonesa i una nordamericana. Entre les nou constitueixen una espècie de "burgèsia" mafiosa que domina a la resta d'organitzacions criminals, que es relaciona amb les elits mundials i que apareix com inquietantment indestructible i impermeable a la repressió. Les nou conformen, en paraules de Gayraud, "un crim de molta alta intensitat i de molt baixa visibilitat", la influència creixent de les quals implica el què l'autor anomena "la criminalització del món modern", i que evidencia el caràcter criminalitzat o mafiós d'aquesta democràcia que els amos del món volen exportar a sang i foc a Iraq, Iran, Sudan, Corea del Nord, Cuba, Venezuela i demés "països canalles".

Un cop més arribem a la mateixa conclusió: de la mateixa manera que les peres no donen pomes, un sistema criminal com el capitalista no pot engendrar sinó robatori i crim; mai democràcia real.

Socialisme o barbàrie.